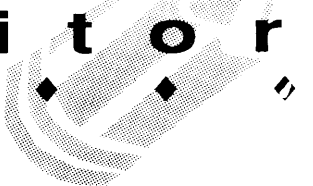

E d i t o r i a l

LA INTEGRACIÓ A L'ESCOLA, UN PAS ENDAVANT CAP A LA SOCIALITZACIÓ

L'escola de la normalitat no existeix ni ha existit mai. I no existeix perquè la societat ha propiciat un desfasament, d'altra banda cada cop més creixent, entre els seus individus, en molts dels seus rols i actuacions morals i socials. L'escola de la normalitat seria aquella que disposés de totes les necessitats vitals dels seus alumnes cobertes, des de l'alimentació fins a les necessitats més bàsiques d'educació i de lleure, i sobretot d'estimació.

L'escola de la normalitat hauria de ser aquella en la qual, a més a més, s'hi sumés la participació activa dels pares en tots els nivells de l'ensenyament, la que respectés intel·lectualment fills ben nodrits -i no tant-, amb avideses idèntica, ni classista ni sexista, que intentés d'oferir un bon producte per a tots els/les xiquets/es bo i introduint-los en un treball orientat pel mestre / a, que propugnés una investigació constant i ensenyés a treballar. I a més, seria també aquella que propugnés un renovat repertori de treball de grup, amb tots els ets i uts que això comporta. Però, malauradament, això no és així, perquè, humans com som, no tots som iguals ni tallats pel mateix patró. I així anem!

Si això que hem indicat, tan simple de dir i tan difícil de complir pot subsanar-se en l'educació de la diversitat, el graó puja en parlar de l'escola d'integració, l'escola plural que podríem catalogar com de la diversitat al més alt nivell. Aquesta escola que de forma novedosa i com aquell que no vol va fent camí cada dia més en el nostre àmbit educatiu, ha passat, i passa, per múltiples contradiccions i problemes que cal tenir presents. Un de molt clar és la disfunció de l'acollida dels xiquets/es amb una problemàtica concreta, en un centre preparat com cal. Mentre certes escoles, de clara extracció i tendència burgesa, han procurat amb el pas dels anys un ensenyament digne i de certa qualitat, sense complicacions "extres", evitant alumnes amb "problemes", altres escoles, públiques per més senyes, carreguen el procés d'aprenentatge a les seves espatlles amb un compromís molt alt per ajudar els nois de la diversitat suprema. Això cal dir-ho clarament. I també afegir que hi estem ben poc preparats. Però el mestre del poble o de la ciutat sap prou bé que és mestre de tots i per tant, fa i farà un servei i així ho entén. I empenyerà, com sempre, per aconseguir més mitjans per al seu treball i per a l'ajut als "seus" alumnes.

I s'ha de dir tot. Fa anys, algunes escoles privades no volien sentir ni parlar de nens amb dificultats a les seves aules, creient que d'aquesta manera el problema no existia. Aquest desinterès feia que es traslladés a d'altres el problema de la integració, i alhora no volien pas significar-se en la barreja. El rol, evidentment, era per a uns altres amb menys recursos, però amb més humanitat.

Avui, la integració d'alumnes amb dificultats és un fet que està en fase d'estudi i de desplegament en el nou mapa escolar català. Ho ha propiciat l'administració, prèvia petició d'actitud de compromís dels mestres del país, sensibilitzats per fer fructificar un ensenyament en la diversitat rellevant. I aquesta integració s'haurà de consolidar sense que els poders socials ho demandin. És de llei i de justícia.

Però és evident que no n'hi prou amb situacions de contingut teòric i que cal agrair haver donat pas a la pràctica de forma agosarada i en alguns moments, creiem, utòpica. Però entrar en tema implica una corrua de preguntes que no requereixen pas una resposta simple, i que ara no farem aquí, i no pas per manca de ganes. Una de les principals és com aplicar el sistema d'integració si la classe ja té 25-30 alumnes ordinaris, o aquella altra que indica una reducció de les plantilles en escoles que tenen alumnes a qui s'aplica el pla d'integració, o encara la tercera, pel que fa a l'escassa formació permanent oferida, de caire psicopedagògic, als professors seleccionats. I tot això i moltes altres coses, l'administració les sap, i sovint les calla, però la problemàtica, creiem, encara no està resolta.

I per tot això calen més dotacions econòmiques per a l'ensenyament, que ajudin a la integració d'aquests alumnes amb problemes i els procurin transportar durant aquests anys de la infància i de l'adolescència cap a aspectes de relació, de comunicació i d'intentar aconseguir que quan surtin de l'aparell escolar estiguin en condicions de prendre decisions davant d'un problema real de la vida. D'aquesta forma l'educació seria de tots i per a tots.

Tanmateix, existeixen altres "problemes" que podríem sumar a aquest de la integració. La polisèmia de la paraula pot arribar a fer estralls. I els alumnes de pares estrangers? I els alumnes gitanos? I els alumnes fills de la droga, la prostitució i la presó? I els alumnes fills de l'explotació familiar? Massa teca per a bon païdor.

Ensenyament per avui i per demà significa trobar resposta correcta, coherent i valenta a una sèrie de punts no resolts. Les administracions han de prendre consciència que l'escola pública ocupa una franja volguda, però difícil. I que cal demanar més i més, però alhora, inexcusablement, donar.